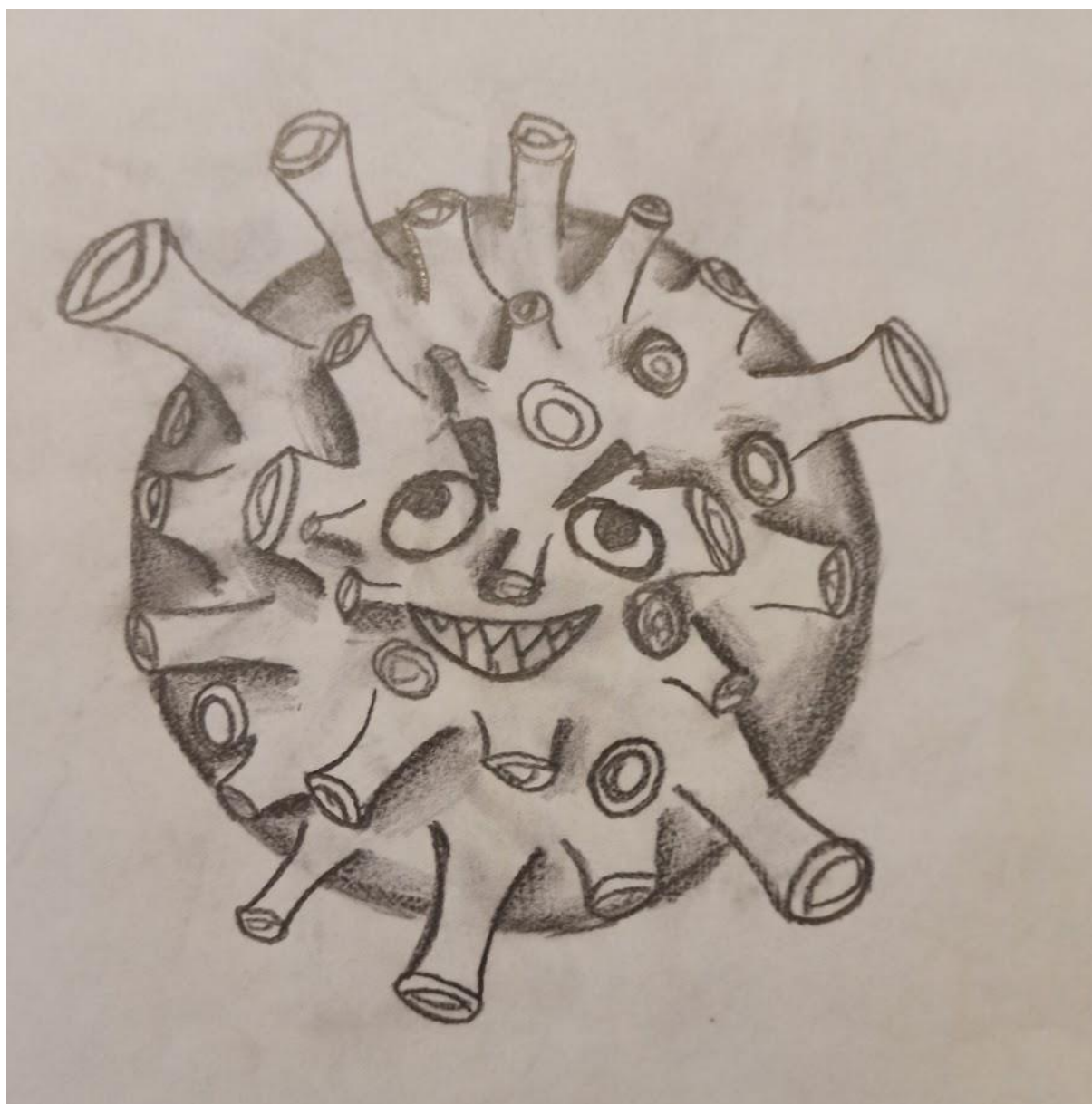

Školní větrník

Autor obrázku: Roman Beran

Úvodník

Po roční koronavirové pauze zde máme znovu Větrník od deváté třídy a doufáme, že už se další pauzy konat nebudou. Toto číslo je trochu netradiční, protože se do něj dostaly příspěvky právě z minulých dvou let, kdy redakce časopis sice připravovala, ale nevydala. Takže se tu potkáte s autory, kteří už dnes studují střední školy a možná už si ani nevzpomenou, že přispěli svou troškou do mlýna. Přesto nám bylo líto tyto příspěvky vyřadit, a tak je tu dnes máte. Doufáme, že si připomenete některé okamžiky těch podivných časů, kdy jsme se učili na dálku, což jsme si nedovedli představit ani v těch nejdivočejších časech, kdy nás štvaly notebooky a počítače, což jsme si taky nedovedli představit, a co nejvíc překvapí – stýskalo se nám po škole. Kdo ví, co na tohle jednou budou říkat naše děti.

Co nás čeká a nemine

A to je právě to, co nikdo neví. Opatření jsou stále přísná, takže ledaco není úplně dostupné. Třeba lyžařský výcvik. Letos by se ho měla účastnit 7. i 8. třída, která o něj loni přišla. Na sjezdovku však pouze s očkováním nebo prodělanou nemocí, to určitě všichni nesplňují, a tak se hledají cesty, jak výcvik zrealizovat. Musíme také doufat, že bude sníh, to je také důležitá podmínka. No a na běžky nakonec můžeme i bez očkování.

Další nejistý podnik je plavání na 1. stupni, které by mělo začít v březnu. I tady se ještě podmínky můžou změnit, takže se teprve uvidí, zda si prvostupňoví opráší své dovednosti, nebo zůstanou na suchu.

Podobné je to se zápisem do 1. třídy v dubnu – bude na dálku, nebo proběhne tak, jak ho známe z předcovidových časů? I to se teprve uvidí.

V plánu je také recitační soutěž Jizerská lyra, která je putovní. Pořádá ji vždy nějaká škola z okolí a my už jsme druhým rokem na radě. Snad tedy v letošním školním roce...

Některé žáky 2. stupně čeká výprava do Litvy. Koná se v rámci projektu Erasmus+ a je zaměřená na ochranu přírody. Protože jde o mezinárodní akci, potkají se tu s Malťany, Turky a Portugalci. Ale i tady ještě může zasáhnout osud...

Anketa:

Když už jsme se konečně sešli ve škole osobně, poptali jsme se, jak bylo na distanční výuce. A tady jsou odpovědi:

5. třída

KDYŽ SES UČIL (A) DOMA: Tak jsem to moc nestíhala a nechápala

BAVILO MĚ: Vlastivěda-kraje

NEŠLO MI: Matematika úkoly

DAŘILO SE MI: Vlastivěda-kraje

NAUČIL (A) JSEM SE: Spoustu nových věcí např: sčítání a odčítání zlomků, kde se píše mě, mně. . .

LÍBILO SE MI: Že jsem si mohla zkusit, jaké je to učit se doma nebo mít takovou školu

NELÍBILO SE MI: Nemohla jsem být s kamarády

JSEM RÁD(A), ŽE: Jsem měla čas na koně

TEĎ BYCH SI PŘÁL (A), ABY: KORONA ZMIZELA

Karolína Fidlerová

KDYŽ SES UČIL (A) DOMA: Tak mi to moc nešlo, ale když jsem tady, tak mi to moc a moc půjde.

BAVILO MĚ: Že jsme mohli dělat úkoly přes počítač.

NEŠLO MI: V matematice počítat

DAŘILO SE MI: Ve vlastivědě číst a psát

NAUČIL (A) JSEM SE: Pár nových pravidel

LÍBILO SE MI: Že jsem mohla dělat přes počítač

NELÍBILO SE MI: Že jsme měli moc těžké úkoly

JSEM RÁD(A), ŽE: Jsem zase ve škole

TEĎ BYCH SI PŘÁL (A), ABYCH: Už mohla mít ty zkoušky na gympl za sebou

Nosálová Natálie

KDYŽ SES UČIL (A) DOMA: Tak jsem většinu úkolů dělala sama. Jenom když jsem něco nevěděla mamka mi poradila

BAVILO MĚ: Že jsem si mohla dát kdykoli přestávku a najíst se, pohladit si kocoura

NEŠLO MI: Si sednout a dlouho se učit. Taky jsem někdy nechápala matiku

DAŘILO SE MI: Dělat výpisky z vlastivědy-to mě velmi bavilo

NAUČIL (A) JSEM SE: Že i úkoly dokážu dělat bez pomoci

LÍBILO SE MI: Že paní učitelky plánovaly videohovory to byly moc hodné

NELÍBILO SE MI: Že jsme se neviděli s kamarády a museli jsme být doma

JSEM RÁD(A), ŽE: Se zase vidíme na živo ve škole s kamarády i s paní učitelkou

TEĎ BYCH SI PŘÁL (A), ABY: KORONAVIR už skončil a aby byli všichni zdraví a šťastní

Šimůnková Barbora

KDYŽ SES UČIL (A) DOMA: Nebavilo mě to a něčemu jsem nerozuměla, tak jsem poprosila tátu nebo mámu, aby mi to vysvětlili

BAVILO MĚ: Dělat přírodovědu a vlastivědu

NEŠLO MI: Dělat si češtinu a matematiku

DAŘILO SE MI: Vyplňovat vynechaná slova

NAUČIL (A) JSEM SE: Rozepisovat příklady

LÍBILO SE MI: Vypracovávat přírodovědu a kreslit do sešitu

NELÍBILO SE MI: Dělat český jazyk a matematiku

JSEM RÁD(A), ŽE: Už můžeme chodit do školy, protože jsem se těšila na kamarády

TEĎ BYCH SI PŘÁL (A), ABY: Skončil korona virus.

Skrbková Anička

Perličky z lavic

Co je NSDAP? Německá bezbariérová strana

Co je kolchoz? Balkon 😊

K požáru jaké budovy došlo v roce 1933 v Berlíně? Shořela Berlínská budova

Kdo byli nepřátelé komunismu? Slovani, židi

Eduard Petiška je antický filosof

Ilias je epos o třicetileté válce.

K. J. Erben - Zlatý kolovrat - ... a před chalupou z koně spad...

Co je roj? Roj znamená že stará matka odlétá z části včelstva jako pohřeb.

Proč nelze skvrny od oleje odstranit vodou? Protože se nemají rádi

Jak se říká likvidaci krys? Krysaření

Proč má kopřiva dvoudomá takový název? Protože roste u domu

Z čeho je tvořen ozon? Z ledniček

Jak se nazývá uzavřený uhlikatý řetězec? Cyklistycký

Stalo se...

Přednáška o dravcích

Hned 8.září k nám přijel pan Záleš, aby nám předvedl své opeřené kamarády.

Setkali jsme se - celá naše škola- v parku za divadlem, abychom se dověděli něco o životě a výcviku některých dravců. Viděli jsme raroha, 2 orly, káně a sovu.

Přijeli až od Českých Budějovic- a ptáci museli mít cestou přes oči a uši nasazenou čepičku, aby je nerozptylovalo okolí a neztráceli tím svou kondici.

Dověděli jsme se, co dravci jedí, kolik váží, jak se chovají, ... také kolik snáší vajíček a jak dlouho trvá, než se vylíhnou mladá.

Všichni jsme se podivili stříkanci káněte Zuzky. Byla to praktická – a poučná ukázka ..a taky docela legrační. Pan Záleš nás upozorňoval, co se chystá Zuzka udělat... Sedmáci stáli pod stromem, na který se Zuzka posadila, a dívali se se zájmem nahoru. Moc jim zatím nedocházel význam jeho slov. A tak nastal úprk v poslední chvíli. Kdo se v tu chvíli díval, byl opravdu překvapený - těžké je to slovy popsat. Pan Záleš ještě dodal, že to je asi po slimákovi.

Kéž by jich kánata snědla víc.....

A jak se dravci líbili třetí třídě?

Dobré bylo, že lidem nad hlavou létal orel mořský. Ptáci, aby se neztratili, měli na pařátech rolničky, přišlo mi to chytré.

Tonda R.

Vystoupení bylo zábavné a zajímavé. Viděli jsme nádherné dravce a máme krásné zážitky.

Natálka S.

Nenechávejte dravce jíst slimáky! Udělají potom střik!

Míša D.

Moc se mi líbilo, že se ten pták pokadil sedmáky, protože tam byla moje sestra.

Vláďa H.

Moc se mi líbilo, jak se v parku káně Zuzka vykadila.

Anna P.

Husté bylo, že naše paní učitelka Hynková držela čtyřkilogramového orla mořského.

Agáta N.

Pernštejní - pořad věnovaný Leonardu da Vinci (září 2020)

Tento pořad byl věnován slavné renesanční osobnosti, kterou jsme si v tomto roce připomněli i celoročním školním projektem. Seznámili jsme se nejen s Leonardem samotným, ale hlavně s jeho dílem a vynálezy, které jsme si mohli i vyzkoušet.

6 třída: Líbily se mi tam ty modely ze dřeva, které vymyslel, a nevěděla jsem, že má Mona Lisa síťku na vlasy nasazenou na hlavě.

Líbilo se mi, že tam měli Monu Lisu a že měla na hlavě šátek.

Líbilo se mi to představení, hlavně mě zaujal ten kanon a to kolo.

Líbilo se mi to, bylo to hodně zajímavé, dozvěděla jsem se něco nového.

- Líbilo se mi na Pernštejnech, jak tam měli takový pásový pohon.
Mně se to líbilo, protože mám rád historii, pro mě to bylo zajímavé.
- 7 třída: Bylo to hezký a poučný, líbilo se mi, jak jsme obcházeli nástroje.
Bylo to super představení, dozvěděl jsem se něco nového.
Bylo to zajímavé a někdy srandovní, líbila se mi Mona Lisa a létající stroj.
Bylo to hezké, zajímavé, poučné.
- 8 třída: Povídání bylo obsáhlé a hezké, byly tam různé rekvizity z různých vynálezů Leonarda da Vinciho, bylo k nim vypovídáno, jak se používaly.
Nuda, spíše pro kluky.
Bylo to super a poučné, nelíbilo se mi, že jsme museli mít roušky.
Bylo to zajímavé a poučné, Radim u toho ale málem usnul.
- 9 třída: Byla to zajímavá a poučná akce, bylo tam i něco z historie, byly tam i hrané scény z Leonardova života, akce se mi docela líbila.
Celé představení se mi líbilo, dozvěděl jsem se něco a kouknul na obrazy.
Velmi poučné představení, velmi zajímavé, moc se mi líbilo, hezky Provedené, i trocha humoru, špatné bylo jen to, že jsme celé představení museli mít roušky, jinak se mi moc líbilo.
Celé představení se mi líbilo, ale nevadilo by mi, kdyby to bylo pouze ve formě přednášky.
- Učitelé: Velice zajímavě a poutavě podané interaktivní ztvárnění doby mistra Leonarda da Vinci.

Olympijský běh

Běh se uskutečnil 7.9., jde už o tradiční událost, která má připomenout blížící se olympijské hry. Každý účastník má podle věku určenou trať, kterou má uběhnout. Zúčastnila se celá škola od 1. až po 9. třídu a probíhalo to od 9 do 15 hodin na Matouškových vrších.

Mohli jsme vidět pěkné výkony některých žáků, ale také některé nepovedené kousky, jako například podpurný skok jednoho spolužáka, který fandil, nekoukal na cestu a uklouzl na mokré trávě. Bohužel ne všechno se musí vždy povést na 100%, vyskytlo se zde i větší zranění: vymknutý kotník a přetrhané vazy, takže měsíc na rehabilitacích... U některých sportovkyň jsme naopak očekávali dalece kvalitnější výkony, protože závodí v podobných disciplínách, ale ty vlastně celou trať jen ušly. O to více oceňujeme výkony v nejmladších kategoriích, kde se účastníci opravdu nešetřili.

Každý kdo dokončil běh, dostal medaili, diplom a svačinku.

Celý realizační tým celou akci zvládl poměrně na výbornou, sice zmalovaní a na konci dne znavení, ale s pocitem dobře odvedené práce.

Mikulášská nadílka pro žáky školy

Devátá třída si přichystala mikulášskou nadílku pro ostatní školy, ale aby jí děti dostaly, musely projít peklem a poté zazpívat píseň Mikuláši. A hříšníci si museli peklo projít znovu.

A jak se peklo, které vzniklo v prostorách školního sálu, líbilo?

- V první třídě se dětem nejvíce líbilo prolézání tunelem a sahání do sklenic s různými tajemnými a děsivými věcmi.
- Druhé třídě se nejvíce líbilo, jak jim čerti počítali dřepy, a nejvíce se jim nelíbilo, že jim rozkopávali polínka, které mají rovnat (ale co byste chtěli po čertech...).
- Třetí třídě se líbilo celé peklo. "Deset z deseti! Byla to zábava, měla jsem trochu strach, ale to k tomu patří! Chtěla bych to i příští rok. Nevím, co ještě. Prostě to bylo zábavné. 1000/10"
- Ve čtvrté třídě se každému líbilo něco jiného, některým se líbila tma, jiným stanoviště se saháním do sklenic s tajemstvím a jiným vaření lektvarů.
- Ovšem v šesté třídě bylo i pár žáků, kterým se peklo nelíbilo, a dali to ve svých recenzích jasně najevo: "Hezké. Velice moc děsivé, Ještě teď se bojím. To je ironie."
- Sedmé třídě se ale peklo líbilo, říkají, že bylo dobré a zajímavé.
- Názor na děti od Mikuláše: "Čím jsou ty děcka starší, tím jsou drzejší."

Ukázka literární tvorby na naší ZŠ

O čarovné vodě

Simona Holinová, 9. třída minulého roku

Bylo nebylo jedno království, v němž žil král se svým synem, princem Ondřejem. Tomu bylo devatenáct let a měl se co nevidět ženit. Opodál v malé chaloupce žila stará bylinkářka se svojí vnučkou Haničkou. Ta bylo pouze o rok mladší než princ Ondřej.

Hanička byla moc krásná dívka. Zrzavé vlasy měla po mamince, která ji opustila, když byla maličká. K tomu měla výrazné smaragdové oči. Kvůli nim si jí lidé hodně všímali. Byla ale hlavně moc hodná a ráda pomáhala těm, kteří si sami pomoci nedokázali. Starala se o svoji nemocnou babičku a ještě chodila k hodně nemocným lidem, kteří to potřebovali. Nebo jim jenom umíchala bylinky a oni si pro ně k ní přišli. Navíc se skoro pořád smála.

Jednoho slunečního dne se vydala s babičkou pro vodu. Potřebovaly ji hodně do bylinek a na vaření. Když dorazily ke studánce, nabraly do vědra vodu a vrátily se zpět. Na stolek před chaloupkou rozprostřely bylinky, které posbíraly cestou, a šly si sednout na lavičku. Chvíli si povídaly o bylinkách a potom o královském plesu, který se měl konat. Babička moc dobře věděla, že tam Hanička touží jít, ale byla ještě moc mladá a navíc se děvče z chaloupky na zámek moc nehodí.

Netrvalo to dlouho a babička Haničku opustila. Byla už úplně sama a po babičce se jí moc stýskalo. Každý den se chodila ke studánce vypovídat. Jednou pozdě večer jí na dveře zaklepal strážný ze zámku. Musela jít ihned za panem králem. Vzala si tedy několik bylinek, vodu ze studánky a pospíchali na zámek. Tam ji s nedočkavostí přivítali a vedli ke královi lůžku, u kterého seděl princ Ondřej. Král byl celý bílý, lékaři s ním prý nic nesvedli. Namíchala tedy pár bylinek a dala mu nápoj vypít. Po několika minutách se mu už trochu ulevilo a ona mohla jít domů. Nechala jim tam bylinky i s vodou a vrátila se do své chaloupky.

Druhý den šla Hanička zase ke studánce, aby se vypovídala. Pověděla jí, co bylo panu králi a o plese, který se zase letos chystal. Nakonec se rozhodla, že se na ples podívá. Stejně dnes večer nemá nic na práci. Navíc už dlouho s nikým netančila. Pozváno bylo hodně dívek. Hlavně těch vznešených. Jenomže ona nejspíš dostala pozvánku jenom proto, že uzdravila pana krále. Chtěla tam jít ve svých vysněných šatech. Měly být světle modré, jen sukně přecházela do zelena a místy byla posetá korálky. V jejích představách vypadaly skvostně. Jak mluvila, ani si nevšimla, že se voda začíná vypařovat. A z té páry vzniká nějaký obraz. Chvíli to vypadalo strašidelně a byla opravdu vyděšená, ale potom v oparu uviděla obrys obličeje své babičky. Nejdříve nechápala, jak se to mohlo stát, ale potom si vzpomněla, jak ji už před lety říkala, že je voda ve studánce čarovná. Teď se to dokázalo. „Buď šťastná, holčičko moje. Víc ti pomoci nemůžu.“ V tom se voda vypařila úplně a babička byla pryč. Když se Hanička otočila zpátky k pařezu, na kterém předtím seděla, nemohla se vynadívát na tu nádheru. Ležely tam přesně ty šaty, které si vysnila.

Na zámek vyrazila před setměním. Přeci jenom to byl kus cesty a ona nechtěla přijít pozdě. Když dorazila k bráně, nezaváhala a vstoupila dovnitř. Velký sál byl přečpaný lidmi. Hlavně

dívkami v jejím věku. Ale to měla čekat. Po chvíli stání k ní předstoupil jakýsi mladík a požádal ji o tanec. Tancovala s kdekým, dokonce i princovým pobočníkem. A později i se samotným princem. Říkal, že je rád, že přišla. U některých dívek v to prý ani nedoufal. Také se mu líbily ty šaty. Byly úplně jiné, než u ostatních dívek. S princem tancovala dokonce dvakrát a krásně si s ním popovídala. Ale už byl čas jít domů.

Když ulehla do postele, s úsměvem myslela na prince. Byl moc hodný a také zdvořilý. S plnou hlavou myšlenek o něm usnula. Další den vstávala později, než u ní bylo zvykem. Ale jednou se přeci nic nestane. Celý den dělala pouze s bylinkami a byla jako omámená. Nemohla přestat myslet na prince Ondřeje. Už byly trochu chladnější večery, tak si šla do chaloupky zatopit, aby se mohla ohřát. V tom někdo zaklepal na dveře. Byl to princ Ondřej a v ruce držel světle růžovou růži. Hanička chvíli nevěděla, co má dělat. Potom si od něj růži převzala, slušně mu za ní poděkovala a pozvala ho dál. Sedl si za stůl a začali si povídat. Mluvili o všem možném, ale hlavně o plesu. Princovi se prý zalíbilo pár dívek, ale nemohl to vyžradit. Takhle navečer tam chodil každý den a pokaždé ji přinesl světle růžovou růži. Hanička se do něj bezmezně zamilovala a jenom doufala, že je to oboustranné. Utvrdil ji v tom, když ji začal nosit růže rudé. Každým dnem se víc a víc sblížovali a ona už jenom čekala na tu poslední růži. A i ta jednoho dne přišla a byla bílá. S Haničkou se zatočil celý svět, když ji Ondřej požádal o její ruku. Souhlasila. Svatbu měli docela brzy a ona se nemohla vzpamatovat z toho, že je princezna. Navíc se pan král začal uzdravovat - potom co každý den pil bylinky s vodou ze studánky. Teď byla opravdu šťastná a děkovala babičce, že ji dala šaty, protože bez nich by na ples nikdy nešla, dodaly jí totiž potřebné sebevědomí a ona si je i teď občas ráda oblékne. Přestěhovala se za Ondřejem na zámek, ale dál pomáhala lidem. Myslela si, že už nemůže být šťastnější, ale mohla. Narodili se jim dvojčátka. Chlapec se jmenoval Jakub a holčička Maruška po své babičce. Maruška s Kubou nikdy nebyli nemocní, protože v dětství pili pouze vodu ze studánky. A ona byla opravdu šťastná. A to je nejdůležitější.

A teď tu máme několik pretextovaných písni na známé melodii....

V mládí jsem se učil vojákem

Vojtěch Paldus, David Soukup (8.třída)

V mládí jsem se učil vojákem,
jezdit s tankem, skákat s padákem,
střílet z pušky byl můj ideál,
jezdit s tatrou, jezdit s úvazem,
s plnou polní putovat mrazem,
toho bych se nikdy nenadál.
Šest let jsem tvrdě trénoval,
s plnou polní, lesem chodíval,
chránit svou vlast byl můj ideál,
nosit helmu, střílet na cíle,
s kulometem běhat míle,
zkrátka umět hodit do kroku,
že do mody přijde prevence,

starej voják půjde do penze,
toho bych se nikdy nenadál.
Jedem do mise se srdcem bušícím,
záblesk světlic silně svítících.
nebezpečí číhá opodál.
Náhle zazněl výbuch veliký,
hlučné výstřely, nářek zraněných
Vzpomene si ten, co bojoval,
Sbohem, stará třicet trojko,
byla jsi pro nás všechno,
když si s námi do bitvy jezdila
tanky jsi ničila,
na nanananana na....

BESKYDE, BESKYDE-LIDOVÁ

KORONA-ELIŠKA KARBANOVÁ A TEREZA PETŘINOVÁ – 8. třída

COVIDE, COVIDE
SVĚT KVŮLI TOBĚ ZAHYNE,
JE TO CELKEM SÍLA,
PANIKA ZAČÍNÁ.

NIKDO NEVÍ, CO BUDE S
TEBOU, MILÝ COVIDE,
JSI TOTIŽ ZÁKEŘNÝ,
ŘÍKAJÍ LÉKAŘI.

ZAVÍRAJÍ OBCHODY,
ŠKOLY I HOSPODY,
OPATŘENÍ JSOU CELKEM KRUTÁ,
HROZÍ I VELKÁ POKUTA.

NÁKAZA SE ŠÍŘÍ DÁL,
LIDÉ JSOU BEZMOCNÍ,
NAŘÍDILI NÁM ROUŠKY,
ROZESTUPY A MALÉ HLOUČKY.

SNAD TO DOBŘE DOPADNE,
UŽ SE TO RÝSUJE,
MUSÍME DOUFATI,
NESMÍME ZOUFATI.

Koronavirová doba (Tři kříže)

N. Čížková a K. Vacková – 8.třída

Dávám sbohem všem školním výukám,
teď se učíme jen online,
každý den mám nějakou hodinu
a nevím, s čím začít mám.

R:

Jen jak bych chtěl chodit do školy,
bez karantény se učit dál.
Slzy v očích mám a v ruce propisku,
Kterou si zápisky píšu sám.

První stupeň má problém největší,
samý počty a čísla jen.
Přesto se snaží, co jenom to jde,
hezké známky a pochvaly jen.

R:

Jen tak...

Já, žák sám, teď poznámku mám
a vyčítám si, proč jsem se smál.
Druhý stupeň má taky problémy,
hlavně deváťák, co vychází.

R:

Jen tak...

Střední škola snad vybuchne celá,
když se dozví, co bude dál.
Rozum měl, proto na náměstí šel.

Recitál:

"Prosím Vás, dodržujte všechna nařízená pravidla,
ať skončí ta doba zlá."

R:

Jen jak bych chtěl chodit do školy,
bez karantény se učit dál.
Slzy v očích mám a v ruce propisku,
se kterou jsem si zápisky psal.

Jarek Nohavica - Hlídač krav

Dětský sen - Simona Holinová – 9. třída minulého roku

Když jsem byl malý, říkali mi naši
dobře se uč a jez vtipnou kaši,
až jednou vyrosteš, budeš vážený pán.

Já se ale učit vůbec nechtěl,
naši mě furt tloukli, že dutej jsem,
a že takhle ze mě nebude vážený pán.

Naši chtěj abych byl hodně vzdělaný,
peníze aby se mi do kapsy sypaly,
abych se nemusel dřít a mohl si zpívat.

Zpívat si pam pam pam....
Jednoho večera jsem koukal na zprávy,
viděl jsem tam naši vládu, jak se hádají,
a šéfa v pozadí, jak se nad tím vším baví.

Najednou jsem věděl, kam chci ubírat svůj směr,
i když se nebudu učit, budu známý všem,
pravděpodobně totiž skončím ve vládě.

Naši chtěj, abych byl hodně vzdělaný,
peníze aby se mi do kapsy sypaly,
abych se nemusel dřít a mohl si zpívat.

Zpívat si pam pam pam...
Nakonec můj dětský sen jsem zrealizoval,
ve vládě si sedím v křesle, rozkazy dávám,
jsem šéfova pravá ruka a to jsem si přál.

SNY

Eliška Karbanová, 8. třída

Sny. Každý je máme. Někteří lidé si to nepřiznají, lžou, říkají, že žádné sny nemají. Ale to není pravda. Uvnitř sebe má každý nějaké přání, sen. Ať už je velký, malý, splnitelný, nebo nesplnitelný. Někteří se jej snaží splnit, žijí pro něj. Jdou si za svým přáním, které je v životě žene dopředu. Někteří ne. Prostě nevěří v to, že by své přání mohli udělat skutečností. Všichni bychom se měli snažit splnit své sny. Je to na nás. Můžeme toho dosáhnout, nebo sklopit hlavu a odejít.

Tento vánoční stromeček si vyrobili prvňáci...

A ještě umělecká reflexe na covidové časy....

Jan Mejzlík

Zrodil se v Číně,
je velké břímě.
na cestu velikou
vydal se oklikou.

Když máš rýmu a kašel
tak si tě ten virus našel
cestuje vzduchem,
sem jedním uchem.

Poslouchám vládu,
čekám na radu,
jak roušky nosit,
jak o ně prosit.

Čína nás zachrání,
náš život ochrání,
rouškami zasláním.

Natálie Nosálová

Musíme vědět jak na věci ,
je potřeba desinfekci.
Do školy jít smíme,

ruce si mýt musíme.

Desinfekce, mýdlo, voda
Rouška je teď velká móda

A teď tematicky úplně jinam. Básničky vznikly v 8. třídě jako variace na Ovidiovo Umění milovat:

Rady ženám

Make up tam jen málo dej,
beton si tam neplácej.
Postavu měj odvážně přiměřenou
a na svět se jen směj.
Nejlepší je, když je hodná
a její oblíbená barva je modrá,
protože je dobrá.
Nenatácej tik tok,
pak máš všechno tip top,
vlasy si klidně natácej,
ale u toho se nenatácej.
Nechci říct, že rovný ne,
rovný hair je jako beer
takže dobrý. (K. Patera)

Ženy by se ve společnosti neměly přetvařovat,
nemít na sobě hodně make-upu,
když už je žena ve vztahu,
neměla by mužovi vše dát,
chodit přirozeně,
nebýt nepříjemná.

(V. Duštíra)

Když vidím tvé krásné oči,
celý svět se semnou točí.
Máš krásný úsměv,
máš ho snad stále,
však dobře to je,
tak směj se dále.

(A. Hrobař)

Rady mužům

Radila bych ti, aby sis poklízal více své věci,
nejsem tvoje služka přeci.
Měl bys mi i více naslouchat,
já tě určitě naučím poslouchat.
Obecně by sis mě mohl více všímat,

a méně se na televizi dívat.
Nesedět pořád u počítače,
a zapojit se do našeho rodinného kolotoče.
Ráda bych viděla, že máš taky svaly,
k posílení je však třeba snahy.
Jednou bys mě mohl trochu podpořit,
v tom, že bys místo mě mohl oběd uvařit.

(L. Burgermeisterová)

Dvacet dřepů, třicet kliků
prohání nás, v modrém triku
tleská, píská na píšťalku.
Skáče výšku, skáče dálku
Rychleji! Dál! Výš!
Máme štěstí, máme kliku.
Učiním z vás pravé muže :
pevné svaly, lesklá kůže -
holky zrudnou jako růže!

(K. Čeleňáková)

Reportáž

LETNÍ KEMP MOTÝLCI 9. - 13. 8. 2021

Druhý srpnový týden letních prázdnin mělo příležitost 15 žáků naší školy prožít netradičně se svou paní učitelkou Karlou Hlaváčovou a paní družinářkou Jitkou Mládkovou. Projekt LETNÍ KEMPY byl vyhlášen a plně financován MŠMT a koordinován MAS Jilemnice jako jeden z nástrojů snižování negativních dopadů pandemie Covid-19. Náš školní kemp s názvem MOTÝLCI byl plně cílen na opětovné posílení sociálních vztahů, stmelení třídy jako celku a neformální cestou měly děti možnost prohloubit si znalosti svého okolí. Každý den začal ve školní jídelně pozdní snídaní, kde byl dětem nastíněn plán na celý den (tímto děkujeme našim kuchařkám za báječnou péči i jídlo).

Hned první den byla naplánována exkurze do nejstarší funkční sklárny na světě v Harrachově, kde si děti měly možnost vyzkoušet práci skláře přímo u pece se sklářskou píšťalou a viděly namáhavé broušení skla v brusírně na strojích z roku 1892. Jejich cesta směřovala i k Černému rybníku, kde pod hladinou odpočívá bukové dřevo používané na formy, které se používají ve sklářské huti. Výlet byl zakončen prohlídkou Muzea skla, kde děti porovnávaly trendy a vývoj skleněných výrobků během 309leté historie harrachovské sklárny.

Druhý den byl věnován velmi poučené a zároveň dojemné přednášce handicapovaných sportovců s názvem VZPoua úrazům. Jejich příběhy plné nejprve pocitů, zoufalství, beznaděje, pak neskutečná vůle a síla vzepřít se osudu v dětech zanechala zároveň i varování, aby svoje zdraví nebraly jako samozřejmost, ale jako velmi křehký dar, který je potřeba chránit a vážit si ho. Odpoledne bylo vyplněno sportovní aktivitou v parku a povídání o dojmech z přednášky.

Třetí den byl v duchu těch nejkrásnějších svátků, Vánoc. Kroky dětí směřovaly do Poniklé do Rautisu, kde je čekala exkurze do výroby ručně foukaných vánočních ozdob. V kreativní dílničce si pak měly možnost vybrat a vlastnoručně vyrobit vánoční ozdobu, kterou si i odvezly s sebou domů.

Čtvrtý den byl celý věnován přírodě a cílem se stal Bozkov. Hned v 9 hodin byla rezervována exkurze do dolomitových jeskyní, které jsou svou jedinečností a nádherou nepřekonatelné. V 10 hodin na děti čekala paní učitelka Lenka Farská se svou čtyřnohou psí kamarádkou a provedla děti naučnou stezkou podél Vošmendy. Čekání na autobus bylo využito na rychlovýstup na bozkovskou kostelní věž, která je nově zpřístupněna veřejnosti.

Poslední den, který byl azurový, tropickými teplotami nalákal MOTÝLKY opět do Poniklé na místní koupaliště. Voda byla průzračná, připravený balíček s mnoha dobrotami od našich báječných kuchařek už byl jen bonusem.

Celý týden se nesmírně vydařil a co víc, děti se loučily s úsměvem a se slovy, že už se moc těší na nový školní rok. Co víc si můžeme jako škola přát! Snad jen to, aby se podobné kempy staly tradicí.

Karla Hlaváčová

Oléfest History

Již podruhé se ve Zlaté Olešnici odehrála událost s názvem Oléfest History, která během tří dnů nabídla hudební, kulturní, filmové a vzdělávací zážitky. Oléfest byl zaměřen na téma Sudety a především odsun Němců po druhé světové válce. Letošní akce odstartovala v den vzniku samostatného Československa sokolským během republiky, následovalo slavnostní zahájení, promítání dokumentu Odsun a celý den byl zakončen diskuzí s historiky. Následující den se odehrával hlavně v hudebním duchu. Proběhl koncert vážné hudby, Lenky Dusilové, Movebreakers a dalších. V rozmezí 28. října až 1. listopadu bylo možné v sokolovně navštívit tematickou výstavu. Prvního listopadu probíhal program pro školy, kterého se účastnila i devátá třída. Čekal na nás bohatý program, nejdříve již

zmíněná výstava plná zajímavých informací a také dobových materiálů. Poté následovala přednáška studentky vysoké školy Romany Primusové, která žákům osvětlila situaci, která zde panovala po válce ve vztahu k Němcům. Program byl zakončen dvoudílným dokumentem Odsun.

Po absolvování celého programu jsme zamířili pěšky směrem k Vysokému. Žáci se dozvěděli mnoho nových, zajímavých informací, které pro ně byly v mnohém velice překvapující. A i vy se můžete do budoucna Oléfestu účastnit, jeho tvůrce k tomu říká: *„Pokud tomu čas, partneři a hlavně návštěvníci budou nakloněni, tak v roce 2022 chceme uspořádat dva festivaly. Oléfest History, tak jak je připraven v roce 2021, jen zase o kousek zajímavější, který se bude konat vždy na konci října, k výročí založení samostatného Československého státu, a druhý Oléfest Adventure- hudební stage během letních prázdnin s přesahem nejen k extrémním sportům.“*

Veronika Farská

Divadelní rojení

26. října prožili žáci 1., 2. a 3. třídy projektový den věnovaný divadlu. Využili jsme bohatou divadelní tradici našeho města a ve spolupráci s ochotnickým spolkem Krakonoš připravili den plný nevšedních zážitků. Ráno nás ve velkém divadelním sále přivítal sám patron vysockých divadelníků a pán hor Krakonoš. Následovalo povídání o historii divadelního konání na Vysocku a o výjevech na velké malované oponě.

Po tomto úvodu jsme se rozdělili do skupin a vystřídali se na připravených stanovištích. Na malém divadelním sále jsme se potěšili povídáním o loutkové scéně, ukázkami loutek, způsobem jejich ovládání, rekvizitami loutkové scény a byla nám odhalena i tajemství některých zvukových efektů.

Ve velkém divadelním sále nás čekalo překvapení v podobě světelného pultu a dýmostroje. Možnost obojí si vyzkoušet se setkala s velkým úspěchem a nadšením. Nahlédli jsme i do kabiny techniků, odkud se ovládají světla, zvuk, opona či triky. Odvážlivci se dokonce vydali i do propadla. Na závěr jsme si společně zazpívali na jevištních prknech.

Naše putování divadelní budovou jsme zakončili tvořivou dílnou na půdičce.

Během dopoledne jsme navštívili i výstavu „Krakonoš 100x jinak“ ve Vlastivědném muzeu.

Projektový den pokračoval ve škole generálními zkouškami a třemi premiérami divadelních představení – O veliké řepě (1. třída), Vlk a kůzlátka (2. třída) a O dvanácti měsíčkách (3. třída). Malí herci předvedli vynikající výkony a diváci (i režiséři) byli nadšeni.

Divadlo bylo také hlavním tématem programu odpolední družiny. Děti se pod vedením vychovatelek staly loutkáři, tvůrci divadelní scény i malíři kulis.

Na závěr bychom chtěli poděkovat Divadelnímu spolku Krakonoš za poskytnutí zázemí a přípravu atraktivního programu. Zvláště pak paní Svatavě Hejralové, panu Josefu Hejralovi, panu Karlu Bártovi, paní Zdeňce Hnykové a panu Martinu Hnykovi. Poděkování posíláme také do muzea slečně Veronice Blahové.

Za 1., 2. a 3. třídu Jana Vodseďálková

Poznávací trek na Mallorce

Naše putování začalo v sobotu 23. října okolo 1 hodiny ráno v Bozkově, kde jsme se sestrou nabírali další dva účastníky. Pak jsme vyrazili na polské letiště do Wroclavi. Letadlo mělo odléhat v 5 hodin ráno, ale mělo 50 min zpoždění, takže jsme čekali v letadle na ploše na start. Malorrci nás přivítala

doslova tvrdým přistáním, protože pilot s námi praštil jako s pytlek brambor. Když jsme našli naše krosny, vydali jsme se na průzkum po hlavním městě Palma de Mallorca, koupili jsme bombu na vaření a naplnili si prázdné žaludky. Když jsme byli nasyceni, vydali jsme se do města Polenca. Ten den jsme museli ujít ještě 10 km a až za tmy jsme si našli místo na spaní. Co se týká spaní, nocovali jsme pod širákem v hamakách a k jídlu jsme měli většinou instantní jídla čínské polévky. Když jsme měli po celodenním pochodu ještě trochu energie, uvařili

j jsme si těstoviny s omáčkou. Jednou, když už bylo jídlo uvařeno, spadl nám hrnec na zem a měli jsme těstoviny s příchutí jehličí. Druhý den jsme se vypravili do hor, kde ale přšelo a byla mlha. Špatné bylo, že když jsme se konečně vydrápali na kopec a těšili

se na výhledy, jediné, co bylo vidět, byla nekonečná mlha. Pršelo čím dál víc, pláštěnka na batohu to nevydržela, a tak se mi promočil spacák a ostatní věci.

Když jsme konečně došli do cílového města, jako naschvál přestalo pršet. Ve městě jsme se najedli a naprosto neplánovaně z hor ujeli autobusem k moři, kde jsme se na 2 noci ubytovali v hotelu, abychom si především usušili věci a spacáky. Další den jsme si

vyšlápli na jednu z hor, která byla poblíž hotelu. V hotelu to uteklo jako voda, spacák uschl a zase jsme vyrazili do hor. Tentokrát ale do jižních. Ten den jsme ušli asi 17 km, ale po písku a s 13 kilovým batohem, to se fakt nešlo úplně nejlíp. Další den jsme se museli dostat do hodně vzdáleného města Cala Mesquida, po cestě na nás ale čekalo 750 m vysoké převýšení. Poslední den jsme se ubytovali v hostelu a koupili nějaké suvenýry. Navštívili jsme i místní akvárium. Zde jsme sledovali, jak spolu závodili rejnoci. Po přiletu zpět do Polska se nám už v autě přihodily drobné komplikace - nemohli

jsme se dostat z parkoviště, protože automat nevrátil lístek, život nám zkomplikovala neznalost polštiny na benzínce nebo dlouhá kolona, za kterou mohla čerstvá autonehoda. Pak už šlo vše jako po másle a dostali jsme se v pořádku domů. A ještě jedna perlička na závěr, když moje sestra mazala v letadle zbytečné soubory ve svém telefonu, povedlo se jí smazat kompletní fotogalerii z dovolené. Až na pár drobností to byla skvělá dovolená. Budete-li mít možnost, doporučuji vám Mallorku navštívit, rozhodně to stojí za to.

Vláďa Skrbek, 9. třída

Fotoreportáž aneb Jak jsme s Tomášem Klusem propagovali obnovitelné zdroje energií

Někdy se tak stane, že jedete na exkurzi na kozí farmu do Pěnčína, kde se máte seznámit s tím, jak využívají při výrobě ekologickou energii a jak vůbec taková farma funguje. A najednou jsme součástí propagační a osvětové akce...

Charita

Květinový den proti rakovině - vybralo se 4041 Kč.

Světluška – vybralo se 7 531 Kč, které pomůžou nevidomým a zrakově postiženým.

Život dětem – ve sbírce na pomoc nemocným dětem se vybralo 3 535 Kč.

Historické okénko

Milan Fügner, který si doma vytvořil své elektro vozítko “Elvíra” nebo také výtah pro dostávání dřeva do domu a který také má ve škole elektrotechnický kroužek nám poskytl povídání o svém dětství.

VÁLEČNÉ DĚTSTVÍ (zkráceno)

Když moje maminka zemřela, našel jsem v jejím stole navrchu, přesný seznam, komu poslat smuteční oznámení. Bylo těch adres opravdu hodně a ani jsem všechny lidi neznal.

Po smutečním obřadu jsem poznal i dávné maminkiny kolegy ze zdravotnictví. Kondolovala mi i paní, kterou jsem nebyl schopen rychle někam zařadit, ale ona se sama přihlásila, přeci mne znáš, já jsem přeci Růženka...Všechno mi bleskově doskočilo a poprosil jsem ji o adresu a zdali-li bychom ji mohli navštívit. Paní Růženka měla již adresu připravenou i telefonní číslo a domluvili jsme se někdy na jaře.

Papírek jsem samozřejmě ztratil, nedivím se, bylo tam tolik lidí... Někdy koncem května jsme s manželkou Helenkou vyrazili po paměti autem za paní Růženkou. Našli jsme to všechno celkem snadno, jen se všechno strašně zmenšilo, kromě obrovské lípy, která vyrostla. Přišla nám otevřít paní Růženka, jen byla trochu starší, ale přesně stejné pohyby, jako na starém filmu!

Sedli jsme si venku, paní Růženka přinesla buchty jako cihly, přesně tak, jako před dávnými časy a začala vyprávět....

Zjistili jsme, že já vlastně nevím téměř nic o válečném období 1940–1945. Kdykoliv jsem se maminky ptal, odpověděla asi takto: „O to se nestarej, to je již dávno za námi, věnuj se novým věcem a staré nech spát“.

O ukrývání JUDr Rudolfa Mareše ze skupiny ÚVOD u nás doma, někdy kolem roku 1942-1943-jsem se dozvěděl až po pátrání pana Mgr. Tomáše Jakla. Já v tu dobu byl „uklizen“ u dědečka a babičky v Bubenči, kde jsem vychodil druhou třídu. Babička byla anděl a dědeček kamarád. Dědeček býval ředitel základní školy a tak pochopitelně mne „trápil“ učením. Nezapomenu na jednu příhodu, každou neděli jsem musel přečíst kratičkou pohádku z Nedělních novin. Děsně nerad jsem tehdy četl, teď je to naopak. Přečetl jsem dědečkovi, že: „Chudá vodová šla do lesa na dříví“. „Kdo, že to šel na dřevo?“ Přečetl jsem dědečkovi, že „vodová“ a dědeček řekl, „Přečti to ještě jednou!“ Po dlouhém brečení jsem konečně přečetl dědečkovi, že „Do lesa na dřevo šla chudá vdova.“ Tak STRAŠNĚ mne dědeček trápil!

Dědeček mi chodil naproti ke škole, ale tak, aby to nevypadalo, že pro mne chodí!

Bylo nařízeno, že všechny rozhlasové přijímače musí mít vyštípané krátkovlnné rozsahy, aby nebylo možné poslouchat „Hlas Ameriky“. Myslím ale, že Češi mají největší vlohy na improvizaci. Stačil asi tři čtvrtě metru dlouhý měděný drát o průměru asi 0,8 mm, který se jedním koncem zapíchl do ladicího, vzduchového kondenzátoru a druhým koncem do zemnicí zdířky rozhlasového přijímače. Tímto opatřením mlčící rozhlasový přijímač ožil a krátkovlnný rozsah byl použitelný. Tento úžasný kus drátu se mezi lidem nazýval ČERČÍLEK a přes den se s ním přivazovaly např. květiny. Jak jsem jako kluk zjistil, mělo ČERČÍLKA mnoho lidí...

Ještě se používaly RÁMOVÉ ANTÉNY, což byl určitý počet závitů drátu na rámu nějakého většího obrazu. Natočením obrazu, bylo možno zlepšit poslech „Hlasu Ameriky“ a potlačit rušičky, vysílače různého kvílení a šumu, rušícího poslech.

V tu dobu jsem nesměl domů a tatínek i maminka přicházivali občas, pod rouškou noci, na kus řeči. Dědeček je vždycky obehrál v kartách, při tom říčel blahem a používal kartářská názvosloví. Já to vždycky obřečel, až mi maminka potají vysvětlila, že dědeček s babičkou mají málo peněz, ale nechtějí si vzít od maminky a tatínka ani korunu, ačkoliv nemají na jídlo. Tak se maminka s tatínkem domluvili, že se nechají obehrávat dědečkem v kartách. Tatínek ani nevěděl, jak se drží karty a prý to voral strašně. Od té chvíle jsem strašně fandil dědečkovi a říčel jsem s dědečkem...

Do třetí třídy jsem už chodil doma na Vinohradech, na Náměstí krále Jiřího – Jiřáku. U nás doma se najednou objevila mladá paní, paní Růženka. Rodiče jí za skříněmi v kuchyni udělali jakýsi pokojíček s postelí a lampičkou. Jen nějak nepamatuji, že by tam Růženka někdy spala. Vždycky se nějak objevila a opět zmizela a já měl za úkol s ní chodit nakupovat a způsobovat hluk. Posléze mi bylo vysvětleno, že je to proto, aby každý věděl, že u nás paní Růženka bydlí. Tenkrát jsem věci bral jako věty oznamovací, o kterých jsem nepřemýšlel.

Jak mi paní Růženka vysvětlila, ale až po smrti mé maminky, měla být totálně nasazena do nějaké německé zbrojovky kdesi v Německé Říši. Kamarádka poradila Růžence, aby se nechala najmout jako služebná do nějaké lékařské rodiny a že se pozeptá své paní - ta kamarádka také dělala SLUŽKU! Paní Růžence byla doporučena moje maminka, která si prý vzdychla a řekla SAMOZŘEJMĚ. A tak paní Růženka byla u nás zaměstnána jako SLUŽKA!! Bylo domluveno, že se u nás nebude mnoho vyskytovat, musí doma pomáhat s hospodářstvím. Proto jsem měl dělat hluk, když jsem šel občas s paní Růženkou, aby bylo vidět, že máme služebnou...

Těžce se mi to píše, protože paní Růženka byla v maminčině nepřítomnosti, mou druhou maminkou. Do třetí, čtvrté a páté třídy jsem chodil do školy na náměstí Jiřího z Poděbrad.

Miloval jsem film „Sněhurka a sedm trpaslíků“. Měl jsem knížečku s nádhernými obrázky od Walt Disney. Dostal jsem hadrového trpaslíka Šmudlu. Neexistovalo jít do postele bez Šmudly!! Nevím už jak, ale jeden večer bylo za dveřmi slyšet škrábání a ozval se trpaslík Šmudla! Bylo mi ihned jasné, že je to táta. Nebyl jediný večer, kdy bych nevolal „Trpajzlíku!“ A trpajzlík přišel a povídal si se mnou...To je možná důvod, proč tak nekriticky miluji tento film a proč jsem ho s nepředstavitelnými potížemi kopíroval...

Ve třetí třídě jsem měl kamaráda a jednou jsem s ním šel k němu domů na něco se podívat. Jeho babička mne jemně upozornila, že by bylo lepší, kdybych s jejím vnukem nekamarádil, vysvětlí Ti to jistě Tvoje maminka. Maminka mi toho moc nevysvětlila, ale všiml jsem si, že kamarád měl na šatech žlutou hvězdu s nápisem JUDE.

Zanedlouho přestal kamarád chodit do školy. Za čas přišel do třídy pan ředitel s dopisem, a přečetl ho. Byl nějaký smutný a paní učitelka se rozplakala a vyběhla ze třídy.

Strašně jsem se těšil na svoje osmé narozeniny, tatínek mi totiž slíbil krystalku – nejjednodušší rozhlasový přijímač!!! Když nadešel den mých narozenin, měl jsem dovoleno přijít dřív ze školy domů. Přiběhl jsem domů, tam nikdo. Tátův pokoj zavřený, tak jsem otevřel a táta ležel v posteli. Měl pootevřenou pusku divnou barvu tváří a nebyl k probuzení. Maminka přišla téměř v tu chvíli a já jí řekl, že táta pořád spí. Maminka zahodila tašky a běžela k tátovi....Horší narozeniny neznám a nikomu bych tu situaci nepřál. Mne si vzala na starost naše sousedka paní Nezbedová a

vlastně se v ten den o mne starali všichni v domě. Jen doplním, že tu krystalku ještě ten den oživil soused nad námi, také inženýr elektrotechniky. Ale v ten den jsem nějak radost neměl.

Bylo zvláštní, jak všichni se o mne starali. Chodil jsem dokonce i do továrny ALOIS DUDA za panem inženýrem Peřinou, to jsem ovšem nevěděl, že to byl technický ředitel továrny, já žil v domnění, že je to jen tátův kamarád a otec Honzy, mého kamaráda. Proto mne tehdy na vrátnici tak snadno pouštěli!!

Když jsme se po mnoha letech s Honzou (ing. Jan Peřina, profesor na ČVUT) náhodou sešli, dozvěděl jsem se od něj, že ing Jarolím je jeho strejda, který mne zná od narození, chodil k nám domů a já ho po letech na průmyslovce nepoznal!! Proto mne tak „strašně trápil“ při hodinách Elektrických strojů a jak jsme se se spolužáky shodli, dal nám do života nejvíc, hlavně svými dotazy „A proč?“ Moje zkoušení z

Elektrických strojů
ing.Jarolímem, je na
Fugnerfilmu...Honza tak věděl o
všech mých průserech ve škole
dříve, než moje maminka...Ale
chtěl jsem psát něco jiného....

Když jsem Honzovi
promítl maminčin staříčkový
rodinný film „Amerika“, je na
Fugnerfilmu, a když se na obraze
objevil mně neznámý pán,
kterého maminka komentovala
„to je známý celé naší rodiny,
pan Tydlitát“ poznamenal jsem
Honzovi, že pana Tydlitáta
neznám...„Ty neznáš pana
Tydlitáta???“ řekl Honza a pustil
se do vyprávění.

Pan Tydlitát byl
zástupce firmy ALOIS DUDA v
Americe. V Americe totiž ještě v
té době bylo mnoho
stejnoseměrných sítí a firma Duda
vyráběla také vynikající

Já na sovětském tanku....

stejnoseměrné motory, dynama aj. Než Amerika vyhlásila válku Hitlerovi, dodávala firma Duda tyto stroje do Ameriky. Stroje byly zabaleny v bednách vyložených zinkovým plechem, pečlivě sletovaným, aby slaná voda na lodní cestě nezpůsobila nenávratné škody. Po vyložení strojů by se bedny měly zlikvidovat, je nesmysl vozit zpátky na Vinohrady americký vzduch. Ale pan Tydlitát naložil prázdné bedny konzervami, jižním ovocem a odeslal expres do továrny DUDA na Vinohrady. Když bedny dorazily do továrny, v administraci udělali přesný soupis všech zaměstnanců od ředitele po uklízečky a podle počtu dětí zaměstnanců přesně rozdělili všechno co v bednách dorazilo.

Prý se to stalo několikrát a nikdo to neudal!!

Paní Růženka se u nás vyskytovala čím dál méně, zatím co já jsem byl častěji u paní Růženky v Benátkách nad Sázavou. V Praze se o mne začala starat slečna Eva, to byla dcera ing.V. Kády a paní Kádové. Ti bydleli nad námi a protože ing. Káda byl inženýr elektrotechniky, byl jsem u nich denně! Nevím, měli-li radost. Měli ještě syna, tomu mohlo být tak dvacet, ale já byl pro něj příliš malý...

Asi bych měl trochu popsat Kádovi. Ing. Káda byl Čech a paní Kádová Němka. Brali se snad někdy za první republiky a bylo to šťastné manželství. Paní Kádová uměla velice špatně česky, ale jinak to byla destilovaná добрta, snad přímo andělská. Němci dostávali zvláštní příděly cizokrajného ovoce a paní Kádová celé příděly rozdělovala mezi všechny děti v domě. Roznášela ty čtvrtky banánů a části pomerančů po domě všem dětem na krásných talířcích. Měli jsme ji všichni rádi.

Já jsem neustále zdržoval pana inženýra a tu jednou řekla paní Kádová „Du Wenzel....“ proč ty ho nevezmeš do nějaké továrny, on by to jistě rád viděl....A tak mne pan inženýr vodil po továrnách, kde revidoval elektrickou instalaci. Držel mne pevně za ruku a pokud potřeboval obě ruce, držel mne nějaký dělník... Poučil mne, jak se zjišťuje zatížení elektromotorů.... Pokud na motor sáhnu a je jen vlažný, pracuje neehospodárně. Pokud na motoru jen tak tak udržím ruku, je motor zatížen správně. Pokud na motor plivnu a zasyčím to, je motor přetížen. Tuto poučku používám dodnes!!

Pan inženýr dbal na to, aby moje konstrukce nebyly vysloveně životu nebezpečné, což ho značně zaměstnávalo... Pokoušel jsem se postavit dvoucestný usměrňovač se rtuťovými elektronkami pro nabíjení tátových akumulátorů, což, jak uznáte, bylo pro devítiletého kluka příliš! Pan inženýr mne tenkrát od tohoto úkolu nenápadně odvedl. To pokračovalo tak, že ve svých třinácti letech jsem si sám dojel vlakem do Volyně, pro tátův usměrňovač, ale to je již popsáno v jiné povídce.

Aby byl výčet událostí, co pamatuji před revolucí 1945, alespoň trochu úplný, musím popsat události s paní Růženkou. Tedy za prvé, s paní Růženkou jsme si tykali a já ji oslovoval Růženko. Já zas byl pro ni Milánek. Nevím, jak jsem se prvně „octnul“ doma u Růženky. Spával jsem na peci, přesně tam co spávali pohádkoví hrdinové, zvláště hrdinové od pana Lidy. Lítal jsem s kluky bos, v kraťasech po kraji a ve velkém lomu, to zklamání po letech, byla to jen trochu příkrá stráž...

Když jsem chodil s kluky pást husy, provázel mne vždy jejich pes Haryk. Růženčino hejno (asi pět hus) mne napřed seštípalo, ale nakonec mne mělo rádo. Dokonce jedna husa mi dávala hlavu do klína. Kluci mne naučili opékat brambory v ohničku. Připravit takový ohniček na opékání nebylo jen tak! Brambory nutno opékat jen ve žhavém popelu a určit okamžik akorát upečeného bramboru byl kumšt! Také chvíli trvalo, než jsem se naučil běhat bos po strništi, ale zvládl jsem to! Bosé nohy trochu zábly a tak mne kluci naučili zahřívání bosých nohou v čerstvých teplých kravincích. První šlápnutí do teplého kravince bylo sice trochu nezvyklé, musilo se šlápnout zvolna, aby se kravinec nerozestříknul, ale zvládl jsem tuto zvláštní techniku rychle.

Když jsem se vrátil s hejnem hus zmazán od popela a sazí z pečených brambor a nohy po kolena od zaschlých kravinců, Růženka plakala, ale já byl šťastný jak v nebi a pamatuji si to dodnes...

A na závěr jeden úspěch z loňského školního roku

Kačka Koňáková (dnes už ze 6. třídy) úspěšně absolvovala v rámci Libereckého kraje soutěžní kvíz, který se týkal bezpečnosti v kyberprostoru a práce s počítačem obecně. Gratulujeme!

